

Ambachter steunt kinderen in sloppenwijken

H.I.AMBACHT - Waar een opdracht voor een kunstenaar al niet toe kan leiden. De Ambachter Eric Visser moest in opdracht van de Unesco met schilderkunst aandacht vragen voor kinderen in moeilijke omstandigheden. Dat bracht hem naar de sloppenwijken van het Braziliaanse Sao Paulo. Een jaar later is hij druk in de weer met de nieuwe stichting Children Asking, die inmiddels honderd kinderen uit de sloppenwijken geadopteerd heeft.

'Als je zo'n meisje alleen Engels leert, wordt ze in plaats van hoer 'n luxe hoer'

Dat hij in Sao Paulo belandde was toeval. Hij koos die stad uit omdat hij er mensen kende die hem in contact met de straatarme kinderen konden brengen: „Sloppenwijken heb je ook in Cairo, maar daar zou ik gewoon de rijke toerist geweest zijn.”

Maar Visser is een bevlogen

mens, een christen. Toen hij door Sao Paulo liep, schoot het verhaal van de barmhartige Samaritaan door zijn hoofd. „Die stak de straat over, zag wat er aan de hand was en deed er wat aan.”

Op scholen kreeg hij ook de vraag of hij niet wat hulp kon regelen. Het idee van een adoptieproject was snel geboren. Voor zeven euro vijftig per kind kan nu via Children Asking een kind geadopteerd worden.

Hij had natuurlijk ook via een bestaande organisatie kinderen kunnen adopteren: „Maar in die tijd kwamen ook net de problemen bij Foster Parents Plan aan het licht. Wat daarvan ook zij, dat maakte me wel voorzichtig. Bovendien wilde ik graag een organisatie op christelijke basis.”

Kinderen in Penha, één van de immense sloppenwijken van Sao Paulo die pal onder een drukke snelweg ligt.

FOTO'S ERIC VISSER

Dat heeft voor hem allerlei voordelen. Zo wil hij Children Asking, inmiddels een club met twaalf vrijwilligers, sterk laten groeien. Daarvoor zijn mensen met kwaliteiten nodig, die in het bedrijfsleven veel geld kunnen verdienen. „Maar ik wil werken met mensen die hun talenten willen gebruiken in dienst van Jezus, die voor een gewoon salaris goede dingen willen doen.

Belangrijker is nog dat het geloof normen en waarden kan brengen in de sloppenwijken, waar losse zeden en de wet van de jungle heersen. „Je kunt een meisje daar wel alleen Engels leren, maar dan wordt ze alleen een luxe hoer in plaats van een hoer.”

Illusies over de verspreiding van het geloof koestert hij echter niet. Om iets te bereiken zal op zijn minst de acceptatie door criminele baasjes nodig zijn, want politie is er niet. „Je kunt dat soort jongens vaak niet eens wat kwalijk nemen, want andere inkomensbronnen zijn er niet. Ik zal ze moeten laten zien dat ik

geen bedreiging voor ze ben. Maar goed, Jezus ging ook naar de tollenaar zonder te eisen dat hij eerst gelovig werd.”

Children Asking zorgt met hulp van Braziliaanse medewerkers dat kinderen naar school gaan en opgevangen worden als er geen school is. Die medewerkers controleren ook of de kinderen inderdaad op school verschijnen en eten krijgen. „Het is een beetje zoals de barmhartige Samaritaan. Die gaf ook niet zo maar een zak met geld, maar ging na een tijdje terug naar de herberg om te kijken of alles goed ging.”

Om Children Asking te laten groeien, gaan Visser en zijn groep allerlei kerken af. „Ik kom overal, van katholiek tot protestants en pinksterbeweging. De reacties zijn soms wat afwachtend, omdat gemeenten vaak zelf al een zending steunen. Dat moeten ze vooral blijven doen. Ik vraag alleen maar de kans om mijn verhaal aan gemeenteleden over te brengen. Die kunnen dan zelf besluiten om een kind te adopteren.”

De groei kan hem niet snel genoeg gaan, want de nood is groot. „Ik heb nu ook al vragen om steun uit Benin liggen.”

